

SAMO EDEN OD DESETIH

Ozdravljenih je bilo deset, zahvalit pa se je prišel samo eden. Nad brezbriznostjo devetih smo začudeni. Če pa se skušamo vživeti v katerega od njih, bomo morda našli v njem prepričanje, da se nima za kaj zahvaljevati. Ko je bil rešen gob, mu

ni bilo nič podarjeno, temveč le vrnjeno nekaj, do česar je imel pravico. Ali ne razmišlja podobno mnogo (9:1) ljudi? Ne samo da se Bogu ne zahvaljujejo, celo vsako misel nanj zavračajo. Prepričani so, da bi Bog, če je, moral vsakomur, ki ga v bivanje pokliče, dati vse, kar mu pripada, in umakniti vse, kar mu bivanje otežuje. Devet gobavcev bi po takem prepričanju moglo Jezusu kvečjemu očitati, zakaj je sploh dopustil, da so za gobavostjo zboleli, če pa je že to dopustil, zakaj je tako dolgo odlašal z ozdravljenjem.

Kaj naj k temu rečemo? Odgovoril je Jezus, ko je tistemu, ki se mu je prišel zahvalit, dejal, da ga je rešila njegova vera. Deveteri so pač ravnali, kakor so, ker niso imeli vere.

Judje so imeli sebe za čistokrvne Abrahamove potomce in za pravoverne Mojzesove učence. Samarijanska kri je bila pomešana s pogansko, kar pomeni, da je vsak Samarijan že vnaprej zaznamovan. Komaj da je mogel imeti kakšno dobro lastnost, če pa jo je že imel, jo je imel v najmanjši možni meri. Ko je v zgodbi povedano, da se je prišel zahvalit prav Samarijan, je bil to za Jude opomin, naj ljudi ne presojujejo po zunanji pripadnosti, temveč po notranji vrednosti. Človek ni dober ali slab zato, ker izpoveduje to ali ono vero, ker je član tega ali onega naroda, temveč ga dela dobrega ali slabega to, za kar se sam v srcu odloča.

Tudi danes in pri nas se najdejo ljudje, ki podlegajo skušnjavi, kateri so podlegli Judje. Imajo se za boljše samo zato, ker izpovedujejo vero, ki jo imajo za edino pravo, ker izpolnjujejo predpise in zapovedi, ki jih imajo za edino zveličavne, ker pripadajo stranki, ki jo imajo za edini pošteno ... Vse te Jezus danes nagovarja

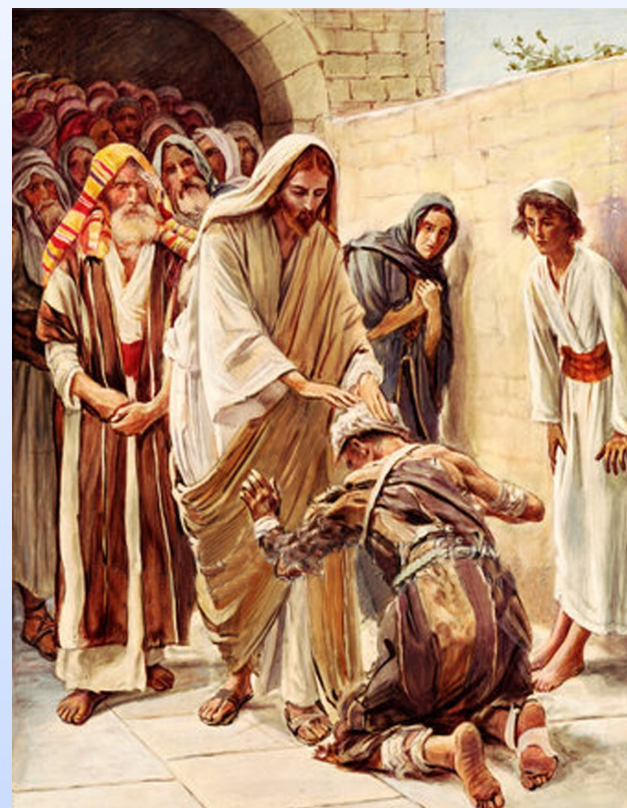
ŽUPNIJA TOMAJ

OZNANILA ZA: TOMAJ, AVBER in KAZLJE
28. NEDELJA MED LETOM

Štev.:42/LETO VII.

13.OKTOBER (vinotok) 2019

Ko je eden izmed njih videl, da je bil ozdravljen, se je vrnil in z močnim glasom slavil Boga. Padel je na obraz pred njegove noge in se mu zahvaljeval; in ta je bil Samarijân. Jezus pa je odgovoril: »Mar ni bilo deset očiščenih? Kje pa je onih devet? Ali ni bilo nobenega drugega, da bi se vrnil in počastil Boga, razen tega tujca?« In rekel mu je: »Vstani in pojdi! Tvoja vera te je rešila.« (Lk 17,15-19)

Telefon: pisarna: 051 649 617 in 05 992 2239; Župnijska spletna stran: <http://zupnija-tomaj.rkc.si>. TRR: SI56 1971 0501 2789 029 (DBS, SWIFT SZKBSI2X); DŠ župnije: 83155317. Odgovarja: Gabrijel Vidrih, župnik: gabrijelvidrih1@gmail.com; župnija: gvidrih@zupnijatomaj.si

DUHOVNA MISEL

Jezusovo srečanje z desetimi gobavci, ki ga je zapisal evangelist Luka (prim. Lk 17,11–19), še zlasti pa besede, ki jih je Gospod izrekel enemu izmed njih: »Vstani in pojdi! Tvoja vera te je rešila«, nam pomagajo, da se zavemo pomembnosti vere tistih, ki so obteženi s trpljenjem in boleznijo, da se približajo Gospodu. V srečanju z Gospodom lahko resnično doživijo, da tisti, ki veruje, nikoli ni sam! Bog nas v svojem Sinu zares ni zapustil v naši bolečini in trpljenju, ampak nam je blizu, da nam ju pomaga nositi in nas želi ozdraviti v globinah naših src.

Vera edinega gobavca, ki se je, ko je videl, da je bil ozdravljen, poln navdušenja in veselja ter v nasprotju z drugimi, takoj vrnil k Jezusu, da se mu je zahvalil, nam omogoča dojeti, da je povrnjeno zdravje znamenje še nekaj bolj dragocenega kot zgolj telesna ozdravitev, in to je znamenje odrešenja, ki nam ga Bog daje po Kristusu ter se izraža v Jezusovih besedah: »Tvoja vera te je rešila.« Kdor v trpljenju in boleznih moli h Gospodu, je prepričan, da ga Božja ljubezen nikoli ne bo zapustila, kakor tudi ljubezen Cerkev, ki je nadaljevanje Gospodovega odrešilnega dela v času, nikoli ne bo izostala. Telesno ozdravljenje kot zunanje znamenje najglobljega odrešenja kot tako razodeva pozornost, ki je je deležen človek – v svoji celosti duše in telesa – pred Gospodom. Zaradi tega vsak zakrament izraža in udejanja bližino Boga samega, ki se nas popolnoma svobodno dotika po gmotnih dobrinah, ... ki se jih posluži in jih naredi za orodje srečanja med nami in seboj.

Prvenstvena naloga Cerkev je nedvomno oznanjevanje Božjega kraljestva. Toda to oznanjevanje mora vselej vsebovati tudi proces zdravljenja. (Benedikt XVI.)

“Vera mi daje zaupanje, da se odpravim na pot. S tem ko hodim, raste moja vera in moje zaupanje. To pride do izraza tudi v besedi, ki jo je Jezus izrekel Samarijanu, ki se je kot edini izmed desetih ozdravljenih gobavcev vrnil k Jezusu, padel pred njega in se mu zahvalil za ozdravljenje: »Vstani in pojdi! Tvoja vera te je rešila« (Lk 17,19). S tem ko vstanem in grem, doživim vero. Tako lahko v verovanju in zaupanju nadaljujem svojo pot. Jezus opogumlja tudi ostarele ljudi, ki si nenehno očitajo, da niso resnično živeli

svojega življenja. Opogumlja jih, da bodo očiščeni kot ta gobavec, to pomeni, da bodo lahko sprejeli same sebe, da bodo lahko sprejeli svojo življenjsko zgodbo in rekli 'da' tudi svojemu življenju, ki ga niso živeli. Če lahko vse to sprejemem, lahko preobrazim svoje življenje. Takrat resnično začnem znova živeti in hoditi po svoji osebni poti.” (Po: A. Grün, Ne zamudi svojega življenja)

RAZPORED SV. MAŠ

14.10.2019 PONEDELJEK <i>Kalist, papež</i>	KRIŽ	19.00	†† JOŽE in Marija Filipčič, Križ 193
15.10.2019 TOREK <i>Terezija Avilska, dev., c.učiteljica</i>	KAPELA	8.00	PO NAMENU ROMARJEV S SV. GORE (18h - ŽPS)
16.10.2019 SREDA <i>Marjeta M. Alakok, devica</i>	KRIŽ	19.00	†† JOŽEF IN EMILIJA STARC, Križ 231
17.10.2019 ČETRTEK <i>Ignacij Antiohijski, šk.,muč.</i>	KRIŽ	19.00	†† STARŠI, p.n. Križ in Sežana
18.10.2019 PETEK <i>Luka, evangelist</i>	KAPELA	8.00	PO NAMENU ROMARJEV S SV. GORE (19h - 3. TEČAJ ZA PREDZAKONCE)
19.10.2019 SOBOTA <i>Pavel od Križa, duhovnik</i>	KAPELA	8.00	PO NAMENU ROMARJEV S SV. GORE
20.10.2019 29. NEDELJA MED LETOM MISIJONSKA	KAZLJE TOMAJ	8.30 10.00	†† Marija Skapin, Kazlje 16, p.n. Ferjančič-Ajdovščina ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE

HVALA in **PROSIM** sta na vrhu seznama besed, za katere pričakujemo, da bi bili v stalnem besednjaku. Tudi otrokom kar naprej ponavljamo: “Kako se reče?” ko pričakujemo, da se bodo zahvalili ali zahtevo spremenili v prošnjo. Pa se s tem, ko se naučimo, da je treba reči hvala in prosim, naučimo tudi hvaležnosti in spoštovanja? Občutek imam, da besedico ‘hvala’ izrekamo kar mimogrede. Da v njej pogosto ni globljega pomena. Da jo izrečemo zato, ker so nas nekoč tako naučili in, ker se nam zdi, da je tako prav, predvsem pa, ker se od nas pričakuje, da jo izrečemo. Pogosto pa ne izraža dejanske hvaležnosti. Ko na koledarju ostane le še list, morda dva, ko dnevi postajajo turobnejši in krajši, začne vsak pri sebi gledati nazaj. Zavedamo se, da se leto počasi približuje koncu, da je brezskrbno poletje odšlo med spomine in da je pred vrati novo poglavje naše življenjske knjige. Še zelo dobro se spomnimo, kako smo nazdravili ob vstopu v to leto. Skorajda še okušamo novoletni šampanjec, pa se že počasi najavlja novo praznovanje. Se tudi vam zdi, da čas hitro beži? Da je vse minljivo?